

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/390/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204302
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412204302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/85/2012-56 zo dňa 13. mája 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 9.5.2013, doručený tamojšiemu súdu e-mailom 10.5.2013, zamietol. Žalobu zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na nasledovné skutočnosti:

Vo veci súd nariadil pojednávanie na deň 13.05.2013 o 12.15 hod., na ktoré sa nedostavili volaný zástupca žalobcu a žalovaná napriek riadne vykázanému doručeniu. Žalovaná svoju neúčast ospravedlnila z dôvodu kolízie a aj hospodárnosti konania a nepožiadala o odročenie pojednávania. Zástupca žalobcu „na poslednú chvíľu“ požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania e-mailom doručeným súdu 10.05.2013 (v piatok o 17.31 hod., teda po pracovnom čase), ktoré bolo zaevidované podateľňou súdu až v deň pojednávania (13.05.2013 o 7.22 hod.). Zrušenie pojednávania žiadal z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a súčasne navrhol prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním veci.

V jej odôvodnení žalobca poukázal na skutočnosť, že už v podanej žalobe označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci, keď mu bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Dolný Kubín nie sú z pojednávania veci vylúčení, s čím žalobca zásadne nesúhlasí. Má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Dolný Kubín a rozhodnutie krajského súdu hodnotí žalobca ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv. Uviedol, že z dôvodu dosiahnutia ochrany svojich práv podal žalobca sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorej znenie zároveň priložil k podaniu, keď v tejto súvislosti

navrhol prerušenie tohto konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., nakoľko ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

Súd k tomu uvádza, že ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. upravuje prípady, keď je súd obligatórne povinný prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 O. s. p. K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. súd fakultatívne pristúpi vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet na také konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V danom prípade žalobca návrh na prerušenie konania odôvodnil podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, keď podľa jeho názoru krajský súd nesprávne rozhodol o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Dolný Kubín z prejednávania predmetnej právnej veci, a preto je potrebné vyčakať na rozhodnutie ústavného súdu o tejto sťažnosti. Podanie sťažnosti na ústavný súd však žalobca nijako nepreukázal (napr. dokladom preukazujúcim odoslanie takej sťažnosti, resp. potvrdením o prijatí takej sťažnosti ústavným súdom), keď iba zo samotnej fotokópie sťažnosti nevyplynulo, že taká sťažnosť bola skutočne na ústavný súd podaná. Je na účastníkovi, ktorý podáva určitý procesný návrh, aby svoje tvrdenia odôvodňujúce podanie takého návrhu aj riadne a hodnoverne preukázal.

Odhládnuv od uvedeného súd ďalej poukazuje na to, že podľa právnej teórie pojem „prejudicialita“ vo všeobecnosti znamená determináciu určitej právnej otázky inou právnou otázkou, od ktorej vyriešenia je priamo závislý výrok o spore, pričom túto otázku si môže v istých prípadoch posúdiť konajúci orgán sám. Klasická prejudicialita však znamená rešpektovanie rozhodnutia iného orgánu (v hierarchii konkrétneho systému ochrany práva nadradeného procesnému, konajúcemu orgánu) o predbežnej otázke (pozri Štefček, M., Ficová, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck. 2009. s. 290.).

V danom prípade Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený tunajšiemu súdu (príslušný na rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 16 ods. 1 O. s. p., resp. o vylúčení/nevylúčení sudcov tunajšieho súdu) rozhodoval o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov tunajšieho súdu z prejednávania tejto veci práve žalobcom ohľadne veci aj pôvodne vedenej pod sp. zn. 5C/85/2012 žalobcom „sponchyňovaným“ uznesením z 28.02.2013 č. k. 10NcC/27/2012-19, a preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že ide o otázku, ktorú nie je súd oprávnený riešiť. Súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu, keďže v danom prípade ide o otázku procesného charakteru, ktorá nemá priamy dopad na posúdenie nároku žalobcu, t. j. nemá priamy súvis s vyriešením sporu vo veci samej, a teda nejde o prejudiciálnu otázku, od ktorej vyriešenia priamo závisí výsledok sporu. Súd preto v danom prípade, rešpektujúc rozhodnutie krajského súdu ako nadradeného orgánu, má za to, že dôvod na prerušenie konania podľa vyššie uvedených ustanovení zákona nie je daný.

Ustanovenie § 135 O. s. p. ukladá súdu povinnosť rešpektovať okrem iného aj rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, avšak v uvedenej veci nie je ústavným súdom doposiaľ o tejto otázke rozhodnuté. Nejedná sa o otázku, ktorú by nebol všeobecný súd v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. oprávnený riešiť. Naopak, súd je povinný sa touto otázkou zaoberať a v súdnej veci bola predmetná otázka aj náležite v zmysle príslušných ustanovení O. s. p. posúdená súdom nadriadeným procesnému súdu. V týchto intenciách súd dôvody na prerušenie konania podľa vyššie citovaných ustanovení nevzhliadol.

Z obsahu sťažnosti, ktorú mal podľa svojich tvrdení žalobca podať na Ústavný súd SR vyplýva, že ňou súčasne žiadal jej adresáta vydať dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline z 28.02.2013 sp. zn. 10NcC/27/2012 tvrdiac, že neodložením jeho vykonateľnosti mu vznikne značná ujma na právach najmä preto, že dôjde k založeniu právomoci zaujatého súdu prejednať a rozhodnúť žalobcovu vec. Aj s ohľadom na túto žiadosť súd nevidí najmenší dôvod, aby v tejto veci prerušoval konanie, pretože je v plnej dispozícii práve ústavného súdu posúdiť závažnosť argumentov žalobcu pre vydanie ním navrhovaného dočasného opatrenia aj v kontexte s jeho argumentmi ohľadne samotnej sťažnosti, v súvislosti s ktorou sa domáha vydania takéhoto dočasného opatrenia.

Preto súd v skutočnosti uvádzaných žalobcom nevidí dôvod na prerušenie tohto konania či už podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. alebo § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., nepovažujúc za takýto dôvod ani sťažnosť žalobcu spojenú s návrhom na odklad vykonateľnosti (a to ani v prípade, ak ju skutočne žalobca podal na ústavný súd).

Z vyššie uvedených dôvodov súd zamietol návrh zástupcu žalobcu na prerušenie konania, predovšetkým so zreteľom na nepreukázanie danosti hlavného dôvodu, ktorým žalobca (jeho zástupca) prerušenie konania odôvodňoval, teda toho, že sa žalobca reálne obrátil na Ústavný súd SR so sťažnosťou,

považujúc postup žalobcu (jeho činnosť na poslednú chvíľu pred termínom nariadeného pojednávania), včítane jeho procesného návrhu na prerušenie konania, za výslovne účelový, keď predvolanie (doručené zástupcovi žalobcu 18.04.2013) mu bolo doručené takmer mesiac pred určeným termínom pojednávania. Keďže súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a ešte predtým žiadosti zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania nevyhovelo, vo veci konal a v záujme toho, aby medzi účastníkmi bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty vo vzájomných vzťahoch súvisiacich so žalobcom uplatneným nárokom a vo veci sa nevyskytovali prietahy vyvolané účelovým postupom jednej zo sporových strán, aj vychádzajúc z vykonaného dokazovania rozhodol v ich neprítomnosti.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca pred podaním žaloby podal na MS SR v žalobe uvádzanú písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie uplatneného nároku podľa § 15 ods. 1 ZoZŠ a že na jej podklade nedošlo ku dňu rozhodnutia súdu čo i len k čiastočnému uspokojeniu žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Keďže už od podania žaloby do rozhodnutia súdu uplynula lehota viac ako 6 mesiacov, súd aj v záujme hospodárnosti konania nepotreboval za potrebné zisťovať, kedy konkrétne bola taká žiadosť podaná, keďže nepochybne táto bola podaná ešte pred podaním žaloby a od jej podania už uplynula 6-mesačná lehota, mohol sa už žalobca (v čase kedy súd vo veci rozhodol) domáhať uspokojenia uplatneného nároku na súde (súd v čase vydania rozhodnutia už nemohol z predčasného uplatnenia nároku žalobcom na súde pred uplynutím 6-mesačnej lehoty vyvodzovať nejaké procesné dôsledky).

Z pripojeného Er spisu súd zistil, že z exekučnej veci sp. zn. 10Er/394/2009 (EX 12795/09) vyplýva, že súdny exekútor, u ktorého bol návrh na vykonanie exekúcie spísaný 21.11.2009, doručil na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28.12.2009. Súd už uznesením z 10.01.2010 č. k. 10Er/394/2009-8 rozhodol o zastavení tohto exekučného konania s tým, že náhradu trov konania povinnému nepriznal. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť po tom, ako bolo na základe odvolania oprávneného potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline z 22.06.2010 č. k. 5CoE/48/2010-23, dňa 03.09.2010. Od doručenia návrhu exekútora na vydanie poverenia do vydania rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie uplynulo 13 dní, pričom u exekútora od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do podania jeho žiadosti na exekučný súd o udelenie poverenia lehota 1 mesiac a 1 týždeň.

Podľa § 3 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2010 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. ZoZŠ vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 ZoZŠ štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonných rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia týchto troch podmienok: 1) existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch), 2) nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3) príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Zákon neobsahuje vyčerpávajúcu definíciu pojmu nesprávny úradný postup. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Za nesprávny úradný postup sa však podľa výslovného znenia § 9 ods. 1 ZoZŠ považuje (aj) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom

ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. ZoZŠ nedefinuje ani pojem škody a preto je ho potrebné vykladať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka - „OZ“ (§ 25 ods. 1 ZoZŠ odkazujúci v odkaze pod čiarou pod č. 12 na uvedený zákon) ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového, predovšetkým peňažného plnenia. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 ZoZŠ - obdobne § 442 ods. 1 OZ). Skutočná škoda predstavuje ujmu znamenajúcu zmenšenie, zničenie, stratu, zníženie, resp. iné znehodnotenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, predstavujúcou majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu ak je to možné. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech - zmarené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý by bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, k čomu nedošlo práve (výlučne) v dôsledku škodnej udalosti v dôsledku žalobcom vytykaného nesprávneho úradného postupu.

Príčinná súvislosť je daná, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti, ktorá je skutkovou otázkou, treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala (skúmanie vecnej súvislosti príčiny a následku).

Prakticky jediným dôvodom, ktorým žalobca odôvodňoval nesprávnosť úradného postupu tunajšieho súdu v dotknutých exekučných konaniach bolo „nedodržanie 15-dňovej lehoty podľa § 44 ods. 2 EP. Nesprávny úradný postup v tomto prípade mal teda predstavovať porušenie povinnosti súdu urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, resp. zbytočné prietahy v konaní.

Už z uvedeného je zrejmé, že ohľadne predmetnej exekučnej veci sp. zn. 10Er/394/2009 nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu (a to aj v takom prípade, ak by právna argumentácia žalobcu mala byť inak správnou), keďže súd na podklade doručenej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol (negatívne) na 13. deň po jej doručení tak, že z dôvodu vád exekučného titulu, pre jeho nezákonnosť rozhodol o zastavení exekučného konania.

V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať na to, že ustanovenie § 44 ods. 1 EP explicitne ukladalo súdnemu exekútorovi predložiť súdu návrh (návrh na vykonanie exekúcie, ktorý v danom prípade vo všetkých dotknutých exekučných konaniach spisoval oprávnenému sám súdny exekútor) spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia (bez ohľadu na povahu exekučného titulu). V danom prípade tak exekútor (pre súd z neznámych príčin) nekonal a urobil tak s odstupom viac ako 1 mesiaca. Žalobca v žalobe započítaval do tvrdenej nečinnosti tunajšieho súdu aj čas plynúci pred tým, ako sa vôbec súdny exekútor obrátil na exekučný súd a doručil mu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (t.j. obdobie možnej nečinnosti samotného súdneho exekútora) a rovnako do ním tvrdenej lehoty započítal ako nečinnosť aj ním uvádzanú lehotu 15 dní, ktorú mal mať exekučný súd na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navyiac žalobca v žalobe si zrejme „vymyslel“ dátum, kedy exekučný súd mal podľa neho vo veci rozhodnúť (v žalobe uvádzal dátum 16.08.2010, hoci o zastavení exekučného konania exekučný súd rozhodol už 10.01.2010, teda o viac ako 7 mesiacov skôr).

Súd poukazuje aj na to, že žalobca nepreukázal, že by ohľadne dotknutých exekučných konaní príslušný orgán (či už predseda súdu v rámci posudzovania sťažnosti účastníka konania podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. alebo Ústavný súd SR rozhodujúci o prípadnej sťažnosti niektorého z účastníkov exekučného konania), konštatoval v danej exekučnej veci existenciu nejakých prietahov v konaní tobôž nie v dotknutom období vymedzenom žalobcom, t.j. od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do (v danom prípade) rozhodnutia súdu o zastavení exekučného konania. S ohľadom na „promtné“ rozhodnutie exekučného súdu učinené v lehote 13 dní po doručení žiadosti súdneho exekútora si súd ani nedokáže predstaviť, aby čo i len teoreticky mohli byť v tomto exekučnom konaní konštatované nejaké prietahy.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že vykonaným dokazovaním nemal súd preukázané naplnenie ani jedného zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za prípadne vzniknutú škodu žalobcovi, teda ani samotnú škodu (v tomto smere súd poukazuje na vyjadrenie žalovanej - jeho časť, v ktorej poukazuje na to, že žalobca nepreukázal vznik a aj výšku tvrdenej škody, s ktorým sa súd stotožňuje) a tiež to, že v žalobe, inak veľmi obsiahlej, žalobca neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali ním tvrdenú škodu, ale predovšetkým to, že by vôbec došlo v dotknutom exekučnom konaní v období vymedzenom v žalobe rozhodnými skutočnosťami (teda nie nesprávnym, resp. zavádzajúcim dátumom, kedy malo byť podľa žalobcu súdom rozhodnuté oproti skutočnému stavu) k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v nečinnosti súdu, resp. v prietahoch v konaní. Keďže súd nemal preukázanú

žalobcom tvrdenú príčinu a ani následok, ktorý táto príčina mala spôsobiť, nemôže byť daný ani ďalší nevyhnutný predpoklad pre dôvodnosť nároku na náhradu škody, a to príčinná súvislosť medzi (nepreukázaným) nesprávnym úradným postupom a (nepreukázanou) škodou. Napokon zo žaloby nevyplýva, že by vôbec po tom, ako bolo v danom exekučnom konaní právoplatne rozhodnuté o zastavení exekučného konania, mal mať žalobca reálnu snahu podniknúť nejaké právne kroky vedúce k uplatňovaniu si pohľadávky tvoriacej jej predmet alebo nejakej jej časti voči povinnému, ktoré by boli práve (výlučne) v dôsledku dĺžky konania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neúspešné a nie pre iné dôvody. Preto súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnej účastníčke, ktorej by inak za použitia § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov súvisiacich s týmto konaním, právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaná, ktorá si síce uplatnila právo na náhradu trov konania, žiadne konkrétne trovy nevyčíslila a z obsahu spisu nie je zrejmé, že by žalovanej v súvislosti s týmto konaním vznikli nejaké trovy v konkrétne zistiteľnej výške.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu na opätovné prejednanie.

Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného (jedná sa pravdepodobne o zrejmu nesprávnosť - správne žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Tým, že prvostupňový súd konal, odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Okrem toho sudca rozhodoval napriek tomu, že uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012 sp.zn. 11NcC/46/2012-24 a rozhodnutia Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove, judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Uviedol, že žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, zrušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu výdajov na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na oblikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencii na poštové a telekomunikačné výdaje. Rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu cva je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Nesúhlasí s tvrdením, že náklady na náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, t.j. povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Sudca zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľne ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Pokiaľ ide o zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania, tak v tejto časti taktiež žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V tejto súvislosti poukázal na to, že doručil súdu elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na

prerušenie pojednávania spolu s prílohou ústavnou sťažnosťou. V čase podania návrhu na prerušenie konania súd disponoval ústavnou sťažnosťou a mal poznať jej obsah a dôvody.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalobca, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p., dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Žalobca v podanom odvolaní namieta, že súd vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu napriek tomu, že on riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu potrebné listiny. Krajský súd sa s touto námietkou nestotožnil, nakoľko prvostupňový súd svoje konanie patrične v rozhodnutí odôvodnil s tým, že zástupca žalobcu požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania e-mailom doručeným súdu 10.5.2013, t.j. v piatok o 17.31 hod., teda po pracovnom čase, ktoré bolo zaevidované podateľňou súdu až v deň pojednávania 13.5.2013 o 7.22 hod. Oneskorená žiadosť o odročenie pojednávania oprávňovala prvostupňový súd uskutočniť pojednanie v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namieta, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, krajský súd sa s touto jeho námietkou nestotožnil, nakoľko po preskúmaní obsahu spisu jednoznačne zistil, že zákonný sudca JUDr. Peter Bebej nebol z prejednávania a rozhodnutia predmetnej veci vylúčený s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.2.2013 č.k. 10NcC/27/2012-19. Krajský súd preto dospel k záveru, že o veci rozhodoval zákonný sudca a námietka žalobcu v tomto smere neobstojí.

Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k porušeniu základného práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Krajský súd k tomuto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 114 ods. 2 O.s.p. ukladá súdu v rámci prípravy pojednávania povinnosť doručiť žalovanému do vlastných rúk návrh na začatie konania spolu s rovnopisom a prílohami návrhu. Povinnosťou súdu nie je doručovať žalobcovi vyjadrenie žalovaného k žalobe. Ak by sa aj dalo uvažovať o povinnosť doručiť takéto vyjadrenie druhého účastníka, malo by k tomu dôjsť iba vtedy, pokiaľ vyjadrenie má zásadný vplyv na rozhodnutie súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany, by mohol v praxi znamenať neustály opakujúci sa a nikdy nekončiaci proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania, pričom možnosť poznať obsah príslušného vyjadrenia je zabezpečené aj právom účastníka konania na nahliadnutie do súdneho spisu. V prejednávanej veci prvostupňový súd nariadil vo veci pojednanie, na ktoré žalobcu a jeho právneho zástupcu riadne predvolal a to, že sa žalobca na nariadený termín pojednávania nedostavil, pojednanie žiadal odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a

sudcu z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania, správne okresný súd vyhodnotil podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. V danom prípade námietka žalobcu nebola akceptovateľná vzhľadom na skutočnosť, že sám na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu nepodal a otázka zákonného sudcu bola vyriešená už tým, že vo veci rozhodoval o námietke zaujatosti krajský súd ako súd nadriadený.

Pokiaľ sa týkalo ďalších námietok žalobcu o tom, že súd sám určil rozsah dokazovania, žalobca ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť k týmto dôkazom a tvrdeniam sa vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, je potrebné uviesť, že žalobca sám sa tohto svojho práva vzdal, keď sa na vytyčený termín pojednávania, na ktorý bol riadne a včas predvolaný, nedostavil. Pokiaľ i žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania a podania sťažnosti na Ústavný súd SR, vzhľadom na rozhodovaciu činnosť a prax nadriadeného súdu okresnému súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov okresného súdu v jednotlivých obdobných veciach nemal dôvod spoliehať sa na to, že okresný súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania vyhovie a v konaní nebude ďalej pokračovať. Okresný súd v rámci dokazovania oboznámil exekučný spis, oboznámenia ktorého ako dôkaz bol navrhnuté žalobcom. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V predmetnej veci bolo pojednávanie nariadené, na ktoré boli riadne a včas predvolaní účastníci konania.

Žalobca namietal, že súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla a rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je dostatočne odôvodnené, tak odvolací súd má za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spĺňa náležitosti v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Odvolací súd preskúmal vec iba v rozsahu odvolacích dôvodov vymedzených žalobcom a dospel k záveru, že konajúci súd postupoval procesne správne a to nielen v otázke vymedzenia a ustálenia zákonného sudcu, ale i v otázke doručovania vyjadrenie odporcu k žalobe navrhovateľa, ako i k otázke dokazovania a vyhodnotenia dôkazov správnym posúdením veci.

Pokiaľ sa týka samotného právneho posúdenia veci, krajský súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, keď návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Stotožnil sa i s dôvodmi, ktorými prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil, považoval odôvodnenie rozhodnutia za vyčerpávajúce.

Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky považovať za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Vždy je potrebné skúmať dôvody, pre ktoré k nedodržaniu lehoty došlo a od toho odvíjať i zodpovednosť konajúceho subjektu. V poukazovanej exekučnej veci exekučný súd nedodrжал zákonom stanovenú lehotu, neurobil to však svojvoľne tým, že by vo veci vôbec nekonal, naopak v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, zabezpečoval si podklady pre ďalší procesný postup. Konal v súlade so zákonom, keď žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovel až po obdržaní a preskúmaní potrebných podkladov.

V zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, k tomu sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že prerušenie konanie s tam uvedených dôvodov je fakultatívne, teda súd nie je povinný prerušiť konanie ani v prípade, že by inak boli splnené podmienky podľa tohto ustanovenia.

Účastník môže navrhnuť takéto prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť, aj keď o takomto návrhu musí rozhodnúť. Tento procesný úkon súdu závisí len od úvahy súdu, a preto nie je viazaný návrhom účastníka konania. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania podľa uvedeného ustanovenia len výnimočne, keď sa v jednom konaní rieši právne významná otázka, ktorú si súd môže sám vyriešiť prejudiciálne.

V danej veci bolo o žalobcovom návrhu, v ktorom vyjadril podozrenie, že mohli rozhodovať vylúčení sudcovia rozhodnuté Krajským súdom v Žiline uznesením č.k. 10NcC/27/2012-19 zo dňa 28.2.2013. Predmetným rozhodnutím nebol vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci zákonný sudca JUDr.

Peter Bebej, nakoľko neboli zistené okolnosti, ktoré by ho z prejednávania a rozhodovania veci vylučovali. O žalobcovom podaní bolo riadne rozhodnuté aj keď on sám uviedol, že žiadnu námietku zaujatosti nepodal. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 102/2013 zo dňa 11. marca 2013, ktoré sa týka priamo žalobcu a obdobnej veci. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR dôvodom vylúčenia sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii žalobcu, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovaný ako úspešný účastník v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.